

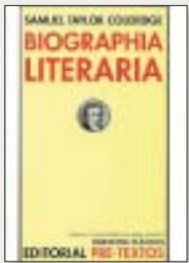

JULIAN BARNES

Res a témer

ANGLE EDITORIAL, COL·LECCIÓ: NARRATIVES, 46, 2010

► «No crec en Déu, però el trobo a faltar». Ab aquesta frase arranca **Julian Barnes**, una irònica i divertida memòria familiar amb retrats dels seus avis i els seus pares, però també dels seus escriptors i músics preferits. Al llarg d'aquest llibre absorbent i elegant, Barnes narra com uns i altres (família biològica i família literària) s'han enfrontat a la mort i a la por de morir. Un conjunt de reflexions que es lliguen i es deslliguen, qüestionen i responen i mostren i amaguen les veritats, les creences i els dubtes dels homes davant de la mort. Una celebració apassionada de la vida i l'art.

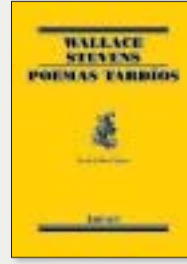

SAMUEL TAYLOR COLERIDGE

Biographia literaria

EDITORIAL PRE-TEXTOS, COLECCIÓ XXXX, 2010. EDICIÓ I TRADUCCIÓ: G. INSAUSTI

► Segun afirma Gabriel Insausti en el pròleg, este es un libro inclassificable donde los haya, uno de los hitos que han alimentado la imagen legendaria, sorprendente y paradójica de **Coleridge**. En él se dan la mano la recapitulación y la semblanza, el apunte crítico y la indagación filosófica, la autofabulación y el consejo al joven hombre de letras. Si se contempla a la luz de la cronología, puede decirse que supone la clave de la bóveda que es la obra de Coleridge, el punto en que esa mente hace converger las nervaduras de las distintas líneas argumentativas que desarrolló.

WALLACE STEVENS

Poemas tardíos

LUMEN, 2010. TRADUCCIÓ DE DANIEL AGUIRRE

► Cuando **Stevens** murió en 1955, parecía que toda su obra estaba ya publicada, pero quedaban una serie de poemas sueltos, escritos en sus últimos años, y nunca recopilados. Estos *Poemas tardíos*, traducidos ahora por primera vez al castellano, conforman una de las despedidas poéticas más intensas, originales y turbadoras del siglo XX. Lejos de ser una dispersión, este libro es el complemento a *La roca*. Como allí, el poeta escribe cercado por la muerte. Y lo extraordinario es que indaga en un nuevo camino y conforma una de las experiencias poéticas más osadas de su tiempo.

EÇA DE QUEIRÓS

La correspondencia de Fradique Mendes

MONDADORI, 2010

► Uno de los libros más fascinantes del crepúsculo decimonónico. Publicado póstumamente en 1900, recoge un conjunto de cartas del poeta portugués Carlos Fradique Mendes. Fradique Mendes fue una invención de **Jaime Batalha Reis**, **Antero de Quental** y **Eça de Queirós**, que decidió dotarlo en este libro de una completa biografía y una arrolladora personalidad. Poeta satánico, ciudadano del mundo, erudito, deportista, amigo de **Baudelaire**, **Hugo** o **Garibaldi**, Fradique Mendes representa la crisis de la modernidad y la nostalgia por la juventud perdida.

Arendt a Manhattan i Mallorca

A «Manhattan líquid», Llibert Ferri ens confessa que la incògnita de l'Holocaust que més l'apassiona és per què les víctimes no s'hi van revoltar

Narrativa

PER VICENT MARTÍ

■ A *Manhattan líquid*, el periodista de El Temps **Llibert Ferri** ens confessa —tot el llibre és una confessió una mica kitsch— que la incògnita de l'Holocaust que més l'apassiona és per què les víctimes jueves no s'hi van revoltar: «Per què no es van enfrontar amb els botxins en lloc de cosir-se obedientment, dòcilment, l'estrella de David a les jaquetes?». No l'atrau el misteri de la no rebel·lió de més de sis-cents mil gitanos que també hi foren

massacrats, ni tan sols s'hi planteja esbrinar les causes de la resignació amb què dotzenes de milers d'homosexuals amb l'estrella rosa cosida obedientment, dòcilment, a la jaqueta foren dutts a l'escorxador. No, a ell, jutge obsedit i selectiu, el que l'encaparra és per què milions de xiquets, dones i vells d'Israel, segregats i abandonats per Europa, no esdevingueren coratjosos partidans —sí que ho foren molts joves jueus, des del gueto de Varsòvia a la França resistent, per cert. Coherentment, els perpetradors —l'Alemanya, l'Europa nazis— no ocupen el més mínim espai en les sòrdides cabòries de l'arendtí Llibert Ferri.

Perquè l'escandalosa petulància moral necessària per a jutjar i condemnar les víctimes jueves de la Shoah en comptes dels victimaris és patrimoni original de **Hannah Arendt**, la reconeguda inspiradora del descens a la ignomínia de Llibert Ferri. L'autora d'*Eichmann a Jerusalem* va ser la primera que hi va denunciar el poble d'Israel exterminat pel nazisme per no ser l'heroi d'òpera wagneriana que exigia aquell «núvol problemàtic en marxa» (**M. Burleigh**) per aplacar els seus inferns íntims. Olímpica —filla incestuosa de **Heidegger**, la seua inclinació àtica la va penetrar molt endins—, Arendt encara va més lluny que el seu seuaç líquid i hi arriba a acusar Is-

rael de col·laborar en la seua pròpia destrucció a través dels Consells Jueus. Els jueus, còmpli-

ces passius per no haver-s'hi rebel·lat. Els jueus, còmplices actius en el seu genocidi.

Per a reblar el clau de la sinistra equiparació entre víctimes i victimaris, que és la tesi central del seu verinós pamflet, la pomposa Arendt hi considera que **Eichmann** —fanàtic cervell executor de la Shoah— era una vulgar peça mig dèbil mental d'un engranatge tecnocràtic aniquilador que ningú no podia controlar: d'ací la seua famosa i vàcua consigna periodística de «la banalitat del mal». Una anàlisi heideggeriana de l'Holocaust que aboleix la frontera entre la víctima —indolent en l'autodefensa, diligent en l'autoextermini— i l'adotzenat botxí robòtic. La víctima, culpable. La víctima, suïcida. El victimari, poca cosa més que un majordom de la Tècnica. La radical banalització i l'inici del revisionisme de l'Holocaust d'una jueva antisionista d'una insondable covardia física i moral que hi va abocar la seua consciència ferida de desertora i el seu exculpatori vòmit heideggerià sobre el seu poble en flames. Heus ací *Eichmann a Jerusalem* (o era Heidegger?)

Covarda i desertora, en efecte. El maig de 1941, Arendt va abandonar els joves hebreus que havia estat ajudant a emigrar a Eretz Israel des de França, i va fugir esperitada a EE UU. Jueva i encara sionista no va dubtar gens a deixar enrere el seu poble sota el colossal poder d'un ben engegat per la guerra totalitarisme judeocida. No va ser capaç de salvar ni al seu fràgil amic **Walter Benjamin**. Vint anys després, ja distingida i turbulenta pen-

LLIBERT FERRI

Manhattan líquid. un viatge del crash a Obama

► Col·lecció: Biblioteca Universal.

EDITORIAL EMPÚRIES, 2010.

sadora nord-americana, va anar a Jerusalem a demanar comptes davant del món a les víctimes de la Shoah —a Benjamin, en primer lloc— pel seu indecorós esperit guerrer, no com ella, una Judith del poble d'Israel. La covarda desertora donant lliçons de resistència i dignitat a sis milions de cadàvers jueus perfumats per la metafísica de la terra i la sang de «l'últim romàntic» —així de tendra definia una Arendt postHolocaust al seu amant nazi Heidegger.

La Arendt d'*Eichmann a Jerusalem* és una torturada, heideggeriana, sumptuosa cretina moral. I, sempre fecunda, l'origen de l'antisionisme postestalinista jueu proudè-victimisme-amb-l'Holocaust, Israel, tan generosament editat a Mallorca per **Leonard Muntaner**. Prou d'Holocaust, per no defensar-s'hi i fer-ne xantatge victimista. Prou d'Israel, ara, per defensar-s'hi massa. Per a Arendt i els arendtians, de Manhattan a Mallorca, Israel mai no va a l'hora. L'hora del lleganyós rel·lotger **Ahmadinejad**, el nou avatar de la banalitat del mal.

Meravellar-se de la paraula

El debut poètic de la valenciana Lola Mascarell sedueix per la seua capacitat de meravellar-se del món i de fer-nos còmplices

Poesia

PER J. RICART

■ Quasi recent eixit de l'impresma, ens arriba el debut poètic de **Lola Mascarell** (València, 1979) materialitzat en *Mecànica del prodigio*, un títol meravellósament encertat a través del qual l'autora intentarà explicar les lleis inefables i els misteriosos ressorts d'aquesta «intrèpida alquímia transparente / que habita entre nosotros». Malgrat la conca-

tenació sense parts, en aquest volum es pot entreveure una arquitectura verbal que gira al voltant de tres eixos. Una columna central és el temps, i que en moltes ocasions es materialitza en records de la infantesa. Un magnífic intent de recuperar i revivir certs passatges del passat (*Olivo*, *Días de mar*, *Quart 48*). Un segon pilar reflexiona de forma obliqua sobre la poesia, la creació i la impossibilitat de la paraula d'abastir el món («*tanta vida estallando en la mirada/ no cabe, nos rebosa, no se entiende*»). I un últim, que recull diferents instantànies de la vida, no per això desproveïdes de la seua transcendència, com per exemple, aquelles que incorporen la quotidianitat diària (*Desayuno* o *Siesta*) les diferents tonalitats del paisatge a la vesprada, (*Cúspide*) autumnal (*Lluvia*) o hivernal (*Nieve*). Però més que la tria d'aquests eixos temàtics —més

o menys convencionals— hem de destacar el seu tractament des d'un punt de vista estilístic. La poeta, coneixedora de la millor tradició literària, reutilitza el llegat dels seus avantpassats per configurar i conformar la seua veu pròpia. Els seus poemes estan marcats per un classicisme mètric (endecasíl·labs i heptasíl·labs blancs) un gust per les imatges i les metàfores (místicament barroques) i, sobretot, per una *presumpta naturalitat* amb la qual, més que escriure sembla que ens parle.

Lola Mascarell aprofita tots els mecanismes que disposa al seu abast. No sols els de la literatura culta (*Himno al sol*), sinó també de la cançó popular (*Al pasar la barca*). A més a més, articula de manera enginyosa alguns títols a força de recursos iteratius: com l'al·literació, l'anàfora, el paral·lelisme; i de fer servir una adjectivació acurada i estudiada fins a aconseguir un difícil equilibri entre la joia de viure i el silenci escanciat. Aquesta proposta estètica —entre clàssica i eclèctica— recupera la tradició (de vegades tan desprestigiada), sense per això tornar enrere; sense deixar-se

LOLA MASCARELL

Mecànica del prodigio

► EDITORIAL PRE-TEXTOS, POESIA, 2010.

emportar per una melangia *retro* o una retòrica desfasada.

El to d'aquests versos sedueix pel seu ritme reposat sense estridències, per la seua veu (encara verge) capaç de meravellar-se del món i de fer-nos còmplices i participis d'aquesta «*dichosa algarabía / bramando su salmodia en oleajes / de júbilo ignorante y satisfecho / su estrépito fugaz de paraíso*».